

عنوان مقاله:

بررسی و نقد دیدگاه قاضی سعید قمی در مورد صفات خداوند با تاکید بر صفت علم الهی

محل انتشار:

فصلنامه فلسفه دین، دوره 18، شماره 3 (سال: 1400)

تعداد صفحات اصل مقاله: 21

نویسندگان:

الیاس موسوی خسروی - مربی، گروه فلسفه و کلام اسلامی دانشگاه پیام نور ایران، ایران

یحیی کبیر - دانشیار گروه فلسفه، پردیس فارابی دانشگاه تهران، قم، ایران

خلاصه مقاله:

قاضی سعید قمی از افاضل حکما و عرفای ایران در دوره صفویه بود. او در حکمت مشاء و اشراق تبحر داشت و دارای گرایش های عرفانی بود. قاضی در حوزه صفات الهی قائل به الهیات سلبی بود و اعتقاد داشت آنچه از وجود و صفات ممکنات می فهمیم، قابل انتساب به خداوند نیست، زیرا، اولاً خدا وجود صرف است و هیچ صفتی ندارد؛ دیگر اینکه عقل توانایی درک خدا و صفاتش را ندارد. او در بحث وجودشناسی صفات، باور به عینیت و زیادت صفات را شنیع دانسته و به تبیین نیابت ذات از صفات پرداخته است. او به طور مفصل به صفت علم خدا پرداخته و معتقد بود علم خدا آن گونه که بین حکما مشهور است، حضوری و حصولی و اجمالی نیست. نوشته حاضر بر آن است تا با نگاهی انتقادی به بررسی دیدگاه قاضی در حوزه صفات، به ویژه صفت علم خدا بپردازد و نشان دهد که دیدگاه قاضی با وجود مطابقت با ظاهر برخی روایات، به دلیل پایبندی به برخی اصول، از جمله باور به تباین کلی بین خدا و ممکنات، از یک سری ضعف های درونی رنج می برد و با برخی مبانی عقلی و یک سری روایات سازگاری ندارد.

کلمات کلیدی:

الهیات سلبی، صفات خداوند، علم حضوری و حصولی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1526120>

